

Dotze mesos de «L'Artista del mes»

Julio Cortázar deia en un dels seus escrits: «El absurdo es que salgas por la mañana a la puerta y encuentres la botella de leche en el umbral y te quedas tan tranquilo porque ayer pasó lo mismo y mañana te volverá a pasar. Es ese estancamiento, ese así sea, esa sospechosa carencia de excepciones. Yo no sé, che, habría que intentar otro camino».

Aquest altre camí és el que amb tota seguretat han intentat proposar-nos els Amics d'Olot –juntament amb la comissió de Cultura de l'Ajuntament d'Olot, el Museu Comarcal de la Garrotxa i la Fundació “la Caixa”– entorn a l'experiència de *L'Artista del mes* i que s'ha portat a terme al llarg dels darrers dotze mesos.

Voldria puntualitzar d'entrada la meua intenció de no analitzar l'experiència amb una visió de crític d'art. Res més lluny del que desitjo.

La meua aportació seran purament unes reflexions en

veu alta d'aquesta proposta artística, que com a observador no passiu he intentat seguir com a espectador i consumidor aquestes mostres que s'han posat a l'abast de la gent d'Olot.

D'entrada valoro molt positivament la proposta, perquè és una manera de donar a conèixer manifestacions i expressions artístiques amb un sentit més ampli del que habitualment se'ns presenta a la nostra ciutat. Manifestacions que, cal dir, actualment tenen l'acceptació i respecte a les millors sales i institucions d'arreu del món.

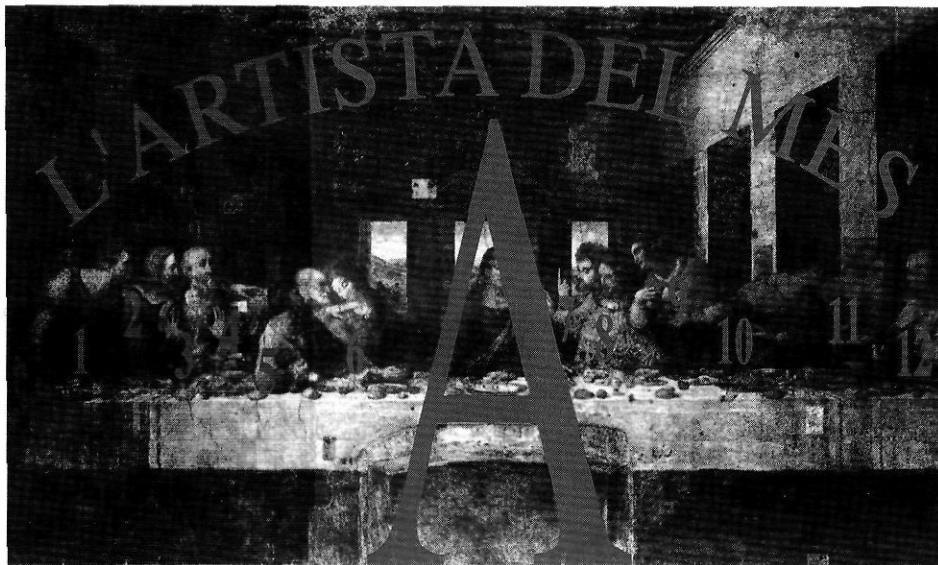
La idea, però, potser ha tancat portes a altres artistes amb ganes de participar-hi.

Quina ha estat la resposta de la convocatòria adreçada als artistes? Com es va fer aquesta convocatòria? Era realment oberta? Com va fer-se la selecció?

Preguntes que ben segur s'ha plantejat la gent del carrer.

Cartell de la proposta i algunes de les instal·lacions dels artistes olotins.

PEP CAUÍ

La idea dels 12 mesos, 12 artistes, els 12 apòstols del cartell... original. Aquí a Olot segur provocador.

Cal reconèixer a l'Ajuntament el seu suport a un tipus d'activitat que fuig dels seus cànons d'actuació. Potser no hauria de ser un fet aïllat de la resta de les seves ofertes culturals.

Les diferents propostes presentades han estat variades i per a tots els gustos.

Anna Manel·la. *Trepig*. Àlex Nogué, Susan Aumann, Charlotte Crome. *Figures trobades*. Joan Carrillo. *Reciclatge Natural*. Alcalde. *S'ha reventat l'Hospici*. Narcís Gironell. *Les pells de la terra*. Quim Llagostera. *Emblanquinar els*

arbres. Servand. *Moixina*. Isabel Banal. *Paisatge*. Àngel Rigall. *Qui mira on?* Kim Domene. *La punyalada*. Aranda. Pigem. Vilalta. *La ciutat imaginària*. Creus Dalgà. *Olot és natural?*

Algunes d'elles, propostes molt simples amb objectius difícilment entenedors. Altres, molt més acurades i elaborades amb objectius més definits.

La majoria, curiosament molt lligades al paisatge olotí, pretenien aconseguir una reflexió sobre temes de la nostra societat, del nostre entorn.

Crec, però, que moltes d'elles no han sintonitzat amb la gent del carrer. Algunes han passat desapercebudes i altres han provocat

reaccions de rebuig i bretolades.

Potser el llenguatge no ha estat l'adequat?

Potser és demanar un salt molt gran passar de l'observació del típic paisatge a la reflexió a través de l'art dels problemes de la nostra societat?

Potser l'oferta no s'ha fet convenientment?

Les activitats paral·leles, taules rodones, xerrades, representacions, sopars col·loquis, nan estat un bon complement a algunes de les diferents mostres.

Seria interessant seguir endavant. Cal, doncs, ajuntar esforços i que aquesta experiència hagi estat un bon punt de partida per aconseguir nous camins.

AMAT LAS HERAS

